

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

12 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

Prezes SN Joanna Misztal-Konecka (przewodniczący)

SSN Mariusz Łodko

SSN Krzysztof Wesołowski (sprawozdawca)

Protokolant Przemysław Mazur

po rozpoznaniu na rozprawie 11 stycznia 2024 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 25 lutego 2021 r., I ACa 160/20,

w sprawie ze skargi I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko A. GmbH w H.

o uchylenie wyroku sądu polubownego - Stałego Sądu Polubownego przy Polsko -
Niemieckiej Izbie Przemysłowo - Handlowej w W.,

z 16 grudnia 2019 r., syg. akt SchG/01/19,

1. oddala skargę kasacyjną;

2. zasądza od I. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

na rzecz A. GmbH

w H. tytułem kosztów postępowania kasacyjnego

10 800 (dziesięć tysięcy osiemset) zł wraz z odsetkami

ustawowymi za opóźnienie od 20 stycznia 2024 r. do dnia zapłaty.

M.L.

UZASADNIENIE

Stały Sąd Arbitrażowy przy Polsko-Niemieckiej Izbie Przemysłowo-Handlowej w Warszawie (dalej: Sąd Arbitrażowy lub Sąd Polubowny) wyrokiem z 16 grudnia 2019 r. orzekł w stosunku do pozwanego – „I.” spółka z o.o., który w trakcie postępowania zmienił nazwę na I. spółka z o.o. w G. o bliżej sprecyzowanym zakazie realizacji dostaw i usług, a także o zaprzestaniu współpracy i powstrzymaniu się od nawiązywania dalszej (nowej) współpracy w odniesieniu do takich dostaw i usług z bliżej określonymi podmiotami; określił okres obowiązywania i zakres ww. nakazu zaprzestania naruszeń, a także nakazał pozwanemu zapłacić na rzecz powoda A. z siedzibą w H. 141 620,30 USD wraz z bliżej określonymi odsetkami; zwrócić na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 24 285,83 EUR wraz z bliżej określonymi odsetkami i odrzucił wszystkie pozostałe wnioski i roszczenia.

Orzeczenie to zaskarżył pozwany w postępowaniu arbitrażowym, w części uwzględniającej powództwo oraz zasądzającej koszty procesu. Wyrokowi Sądu Polubownego skarżący zarzucał sprzeczność z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej (klauzula porządku publicznego – art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.) oraz niezachowanie podstawowych zasad postępowania przed sądem polubownym, wynikających z ustawy lub określonych przez strony (art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c.).

Wyrokiem z 25 lutego 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił skargę i orzekł o kosztach postępowania.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że sąd rozpoznający skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego nie rozpoznaje ponownie sprawy, w której sąd polubowny wydał wyrok. Nie prowadzi więc postępowania dowodowego. Z tych przyczyn Sąd ten uznał za niedopuszczalne prowadzenie postępowania dowodowego z dokumentów i zeznań świadków, o co wnioskował skarżący.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie było też potrzeby zwracania się do Sądu Polubownego o przekazanie pełnych akt sprawy. Sąd Apelacyjny podkreślił, że zakres skargi wyznacza zakres rozpoznania sprawy przez sąd powszechny. Sąd ten zauważył, że w skardze wprawdzie podniesiono pominięcie dowodów, ale brak jest jego zdaniem podstaw do przyjęcia, że skutkowało to zarzucanym nierozpoznanie istoty sprawy. W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżany wyrok w sposób dostateczny wyjaśnia istotę sprawy, tj. kwestie prawne, które legły u podstaw jego wydania, w szczególności ustalenia, że skarżący naruszył klauzulę o zakazie konkurencji zawartą w porozumieniu, jak i określił zasady oraz wysokość kary umownej, jaką w takiej sytuacji winien zapłacić skarżący. Rozstrzygnięcie w nim zawarte zostało poparte stosowną analizą materiału dowodowego oraz oceną prawną, czemu Sąd Polubowny dał wyraz w uzasadnieniu wyroku. Uzasadnienie wyroku sądu polubownego nie wymaga przy tym spełnienia tych samych wymogów, co uzasadnienie wyroku sądu powszechnego, zaś sąd polubowny nie jest zobligowany do zawarcia w jego treści precyzyjnej wykładni stosowanych przepisów prawa materialnego.

Sąd Apelacyjny zauważył, że, dokonując oceny wyroku sądu polubownego w kontekście klauzuli porządku publicznego, sąd państwowy obowiązany jest uwzględnić nie tylko normy konstytucyjne, lecz także naczelne normy obowiązujące w poszczególnych dziedzinach prawa materialnego i procesowego. Na podstawie orzecznictwa Sądu Najwyższego, Sąd Apelacyjny sformułował w uzasadnieniu wyroku katalog naczelnych norm w poszczególnych dziedzinach prawa materialnego i procesowego, jakie należało uwzględnić w sprawie, a mianowicie: prawo do sądu, rozumiane jako prawo do rozpoznania sprawy przez niezależny sąd w ramach rzetelnie prowadzonego postępowania; obowiązek naprawienia szkody przez stronę umowy, która nie wykonała lub nienależycie wykonała zobowiązanie, jeżeli zachodzi normalny związek przyczynowy między jej zachowaniem a szkodą oraz obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym; zasadę, że odszkodowanie (zarówno z czynu niedozwolonego, jak i z kontraktu) należy się tylko wówczas, gdy poszkodowany poniósł szkodę; zasadę wolności gospodarczej i swobody umów oraz zasadę autonomii woli stron i równości podmiotów; zasadę trwałości umów i sprawiedliwości kontraktowej oraz zasadę kompensacyjnego

charakteru odpowiedzialności, wyrażającą się w zakazie wprowadzania sankcji w postaci świadczeń pieniężnych wzbogacających jedną ze stron; zasadę mocy wiążącej prawomocnych orzeczeń sądowych i związany z nią zakaz istnienia dwóch orzeczeń pomiędzy tymi samymi stronami, które odmiennie rozstrzygają tę samą kwestię; obowiązek określenia w umowie elementów przedmiotowo istotnych.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że ocena wyroku sądu polubownego z punktu widzenia ww. zasad dokonywana jest z uwzględnieniem wyłącznie treści wyroku sądu polubownego. Sąd państwowy nie bada tu prawidłowości postępowania przed tym sądem czy obsady jego składu (z zastrzeżeniem podniesionych przez stronę okoliczności istotnych z punktu widzenia art. 1206 § 1 pkt 2 - 4 k.p.c.), podobnie jak i prawidłowości rozstrzygnięcia tego sądu pod kątem jego zgodności z prawem materialnym. Klauzula porządku publicznego nie służy przeprowadzaniu kontroli merytorycznej orzeczenia sądu polubownego. Przy jej stosowaniu nie chodzi bowiem o to, aby oceniane orzeczenie było zgodne ze wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, lecz o to czy wywarło ono skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego. Tymczasem, w ocenie Sądu Apelacyjnego skarżący, wywodząc skargę, w istocie domagał się merytorycznego zbadania przez Sąd Apelacyjny przedmiotu sprawy i wydania rozstrzygnięcia odmiennego niż wydane przez sąd polubowny, co jest niedopuszczalne.

Z kolei zarzut naruszenia prawa do rzetelnego procesu, zdaniem Sądu Apelacyjnego może być rozważany w ramach podstawowych zasad postępowania.

Sąd Apelacyjny stwierdził zatem, że zarówno ocena zarzutu naruszenia art. 1206 § 2 k.p.c., jak i ocena zaskarżonego orzeczenia Sądu Polubownego dokonana z urzędu pod kątem jego sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej prowadzą do wniosku, że sprzeczność taka nie zachodzi.

Odnosząc się do zarzucanych w skardze uchybień podstawowym zasadom postępowania przed sądem (art. 1206 § 1 pkt 4 *in fine* k.p.c.), Sąd Apelacyjny – powołując się na wyrok Sądu Najwyższego z 9 lipca 2008 r., V CZ 42/08 – wskazał, że istnieje bardzo duża autonomia postępowania przed sądem polubownym,

wydatnie ograniczająca możliwości kontrolne sądu powszechnego, a strony decydujące się na poddanie sporu pod rozstrzygnięcie sądowi polubownemu muszą liczyć się z tymi uwarunkowaniami, polegającymi także na nikłej kontroli zewnętrznej jego wyroków. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wbrew zarzutom skarżącego Sąd Polubowny ustalił stan faktyczny leżący u podłoża sporu. Sąd Apelacyjny nie znalazł argumentów, by uznać zarzut naruszenia zasady równości stron i prawa do bycia wysłuchanym, jak również, że naruszone zostały prawa skarżącego do rzetelnego procesu, czy doszło do nadużycia prawa podmiotowego przez brak zachowania podstawowych zasad postępowania przed sądem polubownym, a tym samym naruszenia art. 1206 § 1 pkt 4 k.p.c. Sąd Apelacyjny nie dostrzegł też podstaw do twierdzenia, że spór nie został rozstrzygnięty zgodnie z przepisami prawa.

Niezasadny w ocenie Sądu Apelacyjnego był zarzut naruszenia art. 27 ust. 1 i art. 38 ust 4 Regulaminu w zw. z art. 1197 § 2 k.p.c. Wyrok został sporządzony na piśmie i został uzasadniony. Zawierał niezbędne elementy wyroku sądu polubownego, tj. wskazanie na jakich faktach sąd się oparł i które okoliczności uznał za istotne dla rozpoznania sprawy. Sąd ten w sposób dostateczny wyjaśnił kwestie, które legły u podstaw przyjętego rozstrzygnięcia.

Skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego wywiódł skarżący, który oparł ją na naruszeniu przepisów postępowania, tj. art. 205¹² § 2 zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 1207 § 2 w zw. z art. 1194 § 1 k.p.c. w zw. z art. 51a Prawa o ustroju sądów powszechnych; art. 1206 § 2 pkt 2 w zw. z art. 1194 § 1 k.p.c.; art. 205¹² § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 1207 § 2 w zw. z art. 1206 § 1 pkt 4 w zw. z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c.; art. 205¹² § 2 zw. z art. 327¹ § 1 i § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 *a contrario* w zw. z art. 1206 § 1 pkt 4 w zw. z art. 1206 § 2 pkt 2 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c.; art. 385 k.p.c. w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie jest zasadna. W ocenie Sądu Najwyższego zaskarżony wyrok jest zgodny z prawem, pomimo pewnych mankamentów jego uzasadnienia.

Słusznie Sąd Apelacyjny podkreślił, że klauzula porządku publicznego nie służy przeprowadzaniu kontroli merytorycznej orzeczenia sądu polubownego. Przy jej stosowaniu nie chodzi bowiem o to, aby oceniane orzeczenie było zgodne ze

wszystkimi wchodzącymi w grę bezwzględnie obowiązującymi przepisami prawa, lecz o to czy wywarło ono skutek sprzeczny z podstawowymi zasadami krajowego porządku prawnego.

Zarzut naruszenia art. 205¹² § 2 zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 1207 § 2 w zw. z art. 1194 § 1 k.p.c. w zw. z art. 5a Prawa o ustroju sądów powszechnych skarżący uzasadnia zaniechaniem przez Sąd Apelacyjny ustalenia treści powoływanych przez skarżącego przepisów prawa niemieckiego i zasad jego stosowania (dotyczących: nadużycia prawa, wyzysku, naruszenia prawa strony do swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej, miarkowania kary umownej między przedsiębiorcami, przeciwdziałania ograniczaniu konkurencji). Skarżący powyższych naruszeń dopatruje się w szczególności w oddaleniu wniosku o załączenie do akt sprawy akt postępowania przed Sądem Arbitrażowym, w których znajdowały się powoływane przepisy prawa niemieckiego wraz z orzecnictwem, wskutek błędnego przyjęcia, że jakakolwiek kontrola naruszenia przepisów prawa materialnego jest w postępowaniu ze skargi na wyrok sądu polubownego wyłączona.

Odnosząc się do tak uzasadnionego zarzutu, zauważyć należy, że jego uzasadnienie nie koresponduje ze wskazanymi w zarzucie przepisami prawa (uwaga ta w znacznej mierze dotyczy także pozostałych zarzutów). Skarżący nie uwzględnia przy tym specyfiki postępowania w sprawie skargi na wyrok sądu polubownego, w szczególności tego, że sąd rozpatrujący taką skargę nie stosuje prawa obcego, nawet jeśli było ono podstawą wydania wyroku przez sąd polubowny. Tym samym sąd rozpatrujący skargę na wyrok sądu polubownego nie ma obowiązku ustalania treści tego prawa i praktyki jego stosowania. Zgodzić należy się z Sądem Apelacyjnym, że ustalenia, których skarżący oczekiwał, zmierzałyby do oceny merytorycznej zaskarżonego orzeczenia, co jest wyłączone z kognicji sądu powszechnego w postępowaniu ze skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego konsekwentnie przyjmuje się, że sąd powszechny nie jest uprawniony do badania merytorycznej zasadności wyroku sądu polubownego. Chodzi wyłącznie o zbadanie, czy wyrok sądu polubownego nie naruszył praworządności i dobrych obyczajów (klauzuli porządku publicznego). Sąd powszechny, właściwy do rozpoznawania skargi, nie może zatem rozpoznawać

merytorycznej strony sporu. Naruszenie prawa materialnego może stanowić uzasadnioną podstawę do uchylenia wyroku sądu polubownego, jeżeli doprowadziło w swym wyniku do rozstrzygnięcia jawnie gwałcącego naczelne zasady obowiązującego porządku prawnego. Wniosek w postaci naruszenia zasad porządku prawnego jest uzasadniony, gdy skutek wyroku sądu polubownego godzi w podstawowe zasady państwa i prawa (art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. - zob. wyrok SN z 26 sierpnia 2003 r., IV CK 17/02).

Przyjmuje się przy tym, że klauzula porządku publicznego, jak każda klauzula generalna, jest niedookreślona, co pozostawia sądowi orzekającemu w konkretnej sprawie pewną dyskrecjonalność. Niemniej jednak, kontrola elementów składających się na orzeczenie sądu polubownego na jej podstawie nie może przybierać rozmiarów właściwych kontroli merytorycznej (zasadności) takiego orzeczenia.

Także w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że w toku postępowania wywołanego skargą o uchylenie wyroku sądu polubownego rolą sądu powszechnego nie jest badanie zgodności wyroku sądu polubownego z właściwym w sprawie prawem materialnym. Kontrola sprawowana przez sąd państwowy nie jest bowiem równoznaczna z rozstrzygnięciem sprawy *ex novo*, nie tylko w płaszczyźnie faktycznej, lecz także w płaszczyźnie prawnej. Sąd państwowy, rozpoznając skargę o uchylenie wyroku sądu polubownego, nie bada sprawy merytorycznie, bada jedynie okoliczności wskazane w art. 1206 § 1 k.p.c., jeżeli skarżący się na nie powoła, a z urzędu – okoliczności określone w art. 1206 § 2 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 19 czerwca 2019 r., I CSK 23/19, i wyroki SN: z 15 czerwca 2021 r., V CSKP 39/21; z 15 czerwca 2021 r., III CSKP 102/21, i z 8 lipca 2022 r., II CSKP 349/22).

W świetle powyższego, sam fakt zarzucanego przez skarżącego zaniechania zbadania treści prawa i praktyki prawa obcego nie może stanowić podstawy do uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego.

Z tej samej przyczyny nie jest zasadny zarzut naruszenia art. 1206 § 2 pkt 2 w zw. z art. 1194 § 1 k.p.c., który skarżący uzasadnia uznaniem przez Sąd Apelacyjny, że zarzuty skargi dotyczyły niewłaściwej wykładni przepisów prawa materialnego, w sytuacji, gdy zdaniem skarżącego dotyczyły apriorycznego

odrzućenia przez Sąd Arbitrażowy możliwości zastosowania przepisów o miarkowaniu kary umownej między przedsiębiorcami na podstawie § 343 BGB, mimo że możliwość zastosowania tychże przepisów i miarkowania kary umownej między przedsiębiorcami na gruncie prawa niemieckiego jest dopuszczalna. Ponadto, uzasadniając zarzut naruszenia ww. przepisów, skarżący wskazuje na błędne przyjęcie przez Sąd Apelacyjny, że Sąd Arbitrażowy prawidłowo zastosował przepisy prawa niemieckiego, w szczególności art. 101(1) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w sytuacji, gdy zarzut skargi dotyczył niezasadnego zastosowania przez Sąd Arbitrażowy art. 1 i art. 4 niemieckiej ustawy Gesetz gegen Wettbewerbsbeschränkungen, które zdaniem skarżącego w sprawie nie mogły mieć zastosowania. Zdaniem skarżącego powyższe czyniło wyrok Sądu Arbitrażowego sprzecznym z prawem strony do rzetelnego procesu, zakazem orzekania rażąco wygórowanej kary umownej i stanowiło podstawę do jego uchylenia.

Gdyby nawet doszło do zarzucanego Sądowi Apelacyjnemu niezrozumienia zarzutów zawartych w skardze, nie zmieniałoby to istoty rzeczy, że zarzuty te dotyczyły oceny prawidłowości zastosowania prawa materialnego przez Sąd Polubowny, co – jak zostało stwierdzone – nie mieści się w kognicji sądu powszechnego rozpatrującego skargę na wyrok sądu polubownego. Mylnej wykładni prawa materialnego przez sąd polubowny nie można oceniać jako uchybienie praworządności w rozumieniu art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c. Nie można też przyjmować, że wyrok sądu polubownego uchybia klauzuli porządku publicznego na tej tylko podstawie, że rozstrzygnięcie nie jest zgodne z niektórymi przepisami prawa materialnego. Naruszenie prawa materialnego tylko wtedy będzie można uznać za podstawę uchylenia wyroku sądu polubownego, kiedy naruszyło konstytucyjną zasadę państwa prawnego (art. 2 Konstytucji RP) (zob. wyrok SN z 8 lipca 2022 r., II CSKP 349/22 oraz powołane tam orzecznictwo tego Sądu).

Także zarzut naruszenia art. 205¹² § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 1207 § 2 w zw. z art. 1206 § 1 pkt 4 w zw. z art. 1206 § 2 pkt 2 k.p.c., uzasadniany niezbadaniem przez Sąd Apelacyjny zarzutu oddalenia przez Sąd Arbitrażowy wniosku dowodowego skarżącego, wskutek błędnego przyjęcia, że dowód ten dotyczył kwestii naruszenia przez skarżącego klauzuli o zakazie konkurencji, w sytuacji gdy dowód ten zmierzał do wykazania, że dochodzenie kary umownej

stanowi nadużycie prawa przez przeciwnika skargi, uzasadniające miarkowanie kary umownej, nie może być uznany za uzasadniony. Dotyczy on również sfery merytorycznego rozstrzygnięcia przez Sąd Polubowny, która nie podlega kognicji sądu powszechnego, rozpatrującego skargę na wyrok takiego sądu. Badanie przez sąd państwowy, czy sąd polubowny słusznie uznał oddalony dowód za zbędny, stanowiłoby niedozwolone wkroczenie w meritum sprawy. Jeśli sąd polubowny pominął pewną część obrony prezentowanej przez stronę, zawierając w motywach wyroku merytoryczne wyjaśnienie przyczyn, dla których obronę tę uznał za nieistotną, to zarzut strony odnoszący się do pominięcia jej obrony jest w rzeczywistości skierowany przeciwko materialnej obronie sporu i jako taki jest niedopuszczalny (zob. wyrok SN z 15 czerwca 2021 r., V CSKP 39/21).

Dodać należy, że wbrew twierdzeniom skarżącego błędna wykładnia i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie (czy też niezastosowanie) przepisów prawa materialnego w żadnej mierze nie świadczą o naruszeniu zasady równości stron i prawa do bycia wysłuchanym. Skarżący nie uzasadnia przy tym wykreowanej przez siebie ewentualnej zależności między niewłaściwym zastosowaniem prawa materialnego a naruszeniem zasady równości. Nie wskazuje, na czym polegać miało naruszenie powyższych zasad. Jednocześnie brak miarkowania przez sąd polubowny kary umownej, nawet jeśli taka możliwość istniała w prawie właściwym dla rozpatrywanego stosunku prawnego, nie świadczy o naruszeniu klauzuli porządku publicznego, zwłaszcza, że w prawie polskim miarkowanie kar umownych ma – ze względu na ocenny i niedookreślony sposób określenia kryteriów miarkowania (art. 484 § 2 k.c.) – w znacznej mierze dyskrecyjny charakter.

Zarzut naruszenia art. 205¹² § 2 zw. z art. 327¹ § 1 i § 2 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 387 § 2¹ pkt 1 i 2 *a contrario* w zw. z art. 1206 § 1 pkt 4 w zw. z art. 1206 § 2 pkt 2 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c. skarżący uzasadnia niezbadaniem podniesionego w skardze zarzutu dotyczącego tego, że nie ma możliwości ustalenia rzeczywistej treści pkt 3 i 1 wyroku Sądu Arbitrażowego, co czyni ten wyrok niewykonalnym w ww. części oraz sprzecznym z prawem strony do rzetelnego procesu, jak również niewyjaśnieniem tej kwestii w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co uniemożliwiało odtworzenie motywów, którymi kierował się Sąd.

Przyznać należy skarżącemu rację, że w uzasadnieniu Sądu Apelacyjnego brak jest wyraźnego odniesienia się do kwestii wykonalności wyroku Sądu Polubownego, jednak nie przesądza to *a limine* o wadliwości tego orzeczenia. Niezłożenie przez skarżącego wniosku o wykładnię wskazywanych punktów wyroku w terminie wynikającym z Regulaminu Sądu Arbitrażowego, w sytuacji gdy w opinii skarżącego powstała jakaś niejasność, nie może przesądzać o braku możliwości wykonania wyroku tego Sądu i zasadności zarówno skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego, jak i skargi kasacyjnej. Z perspektywy językowej wskazany punkt wyroku Sądu Polubownego nie budzi zastrzeżeń. Jednocześnie skarżący nie sprecyzował w sposób czytelny, jaka konkretnie kwestia jest dla niego niejasna. W związku z tym odniesienie się do tak sformułowanej „niewykonalności” orzeczenia nie jest możliwe. Nie jest też jasne, w jaki sposób ewentualna wątpliwość co do treści wyroku rzutować miałyby na prawo do rzetelnego procesu.

W związku z bezzasadnością wyżej omówionych zarzutów, także ostatni zarzut, dotyczący naruszenia art. 385 w zw. z art. 1207 § 2 k.p.c. przez jego błędne zastosowanie i oddalenie skargi o uchylenie wyroku Sądu Polubownego, musi być uznany za bezpodstawny.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił skargę kasacyjną.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c.

[SOP]

[ał]